

הרב שמואל אליהו

של מי המלחמה הזאת?

למשפחת זיסרמן שלום,

אני כותב לכם, כמעט שנה אחרי אותו יום שבו נרצח דורון הי"ד והאירוע עודו מכה בי במלוא עוצמתו כאילו זה היה היום.

אני מרגיש את מה שמרגישים כולם שהדם הזה עוד מבעבע, כי הוא חי, כולנו ממש מרגישים איך על דורון ממש נאמר מכתב חז"ל: "צדיקים במיתתם קרויים חיים". אלו לא מילות רכות של ניחומים, זאת מציאות חיים.

אבל, לא זה העיקר שעליו רציתי לכתוב לכם. העיקר לדעתי עוד לא הגיע, כיוון שאנחנו באמצע המערכה. אני לא יודע אם אמצע מהכמות, כי אני מקווה שעברנו את הרוב, אבל בוודאי עוד לא סיימנו אותה. עוד לא קראנו למלחמה הזאת "שם", ולא קראנו לה שם אעפ"י שהוא קיים ואויבנו משתמשים בו ומכריזים עליו בקול תרועה גדולה. אנחנו בעקשנות יהודית טיפוסית לא מעלים אותו על דל שפתינו.

זו מלחמה שאויבנו קוראים לה בשם "המאבק על בית המקדש". כך נקראים הגדודים שלהם והחיללים שלהם, אלה הן התמונות המופיעות בכל בית של מוסלמי ממלזיה ואינדונזיה ועד כפרי הערבים בגליל. תמונות המסגדים שעל הר הבית מעוטרות בתמונות של שהידים עטופות בדגלי אש"פ. כולם נועדו למטרה אחת: לזכור ולחיות את ירושלים והר הבית בכל רגע שנכנסים אל הבית ויוצאים ממנו, בכל רגע שיושבים, קמים, אוכלים ומדברים. אפילו בשעה שישנים התמונות של הר הבית מרצדות להם בחלום.

דורון נהרג במלחמה על בית המקדש. זו היתה העילה לפתיחת המלחמה הזאת. גם באופן הסמוי, גם באופן הפוליטי וגם באופן המעשי. הסיום שלה יגיע כשנדע לקרוא למלחמה זו בשמה האמיתי: "המאבק על הר הבית". המלחמה היא על הר הבית.

הרשעים הארורים כבר מכירים את מוקד הכות. את מוקד ההשפעה העולמית. את הר הבית. הם נלחמים עליו ומוכנים להיות "שהידים" ובלבד שאנחנו לא נהיה בעלי הבית על ההר הזה.

הרמח"ל מסביר במאמרו על הגאולה שהמשימה הראשונה של הרשעה הוא לחסום את האורה בכל מקום בו היא קיימת. עיקר מאמצייה של הקליפה מכוונים אל שורשה ועיקרה של הקדושה. אל ירושלים והר הבית.

גם אנחנו וגם הקליפה יודעים את האמת. עיקר הקדושה הוא שם. קוראים על זה בכל פרשה בתורה, לומדים על זה בכל ספר של קדושה, מתפללים על זה, שרים על זה, אפילו מציירים ציורים. אבל, נמנעים מלקרוא לילד בשמו: המלחמה על בית המקדש.

שורש המאבק הוא על "המקום אשר בחר ה'". זה המקום אשר ממנו יוצאת תורה גם היום לכל ישראל רק שהיום במקום שישבו שם סנהדרין וגדולי חכמי ישראל יושבים שם השפלים שבאומות העולם שמסתתרים אחרי עגלות ילדים ויורקים מוות לכל עבר.

כל אחד יודע שגם אם תחפשו על פני כל הגלובוס לא תמצאו אומה שפלה כמו האספסוף הפלשתיני הזה. שפלים שבאומות, פראי אדם. יושבים במקום המקודש ביותר בעולם שממנו יוצאת תורה, יושבים וחוסמים את הדרך של האור. מזהמים את באר המים החיים. מנסים לנעול את שער השמים.

זה אותו שער שדרכו עוברות התפילות של כל ישראל מקצה העולם ועד קצהו. זה המקום שאליו פונים כל בית ישראל בתפילתם. עומדים כשפניהם אל אותו מקום. ומכוונים את ליבם וחושבים בדעתם כאילו הם עומדים בקודש הקודשים ומתפללים לפני הקב"ה.

גם בזמן גאולת מצרים, היו המצרים הראשונים שקראו לו בשם הנכון, הם הראשונים שהכירו בעובדה שאנחנו "עם". אנחנו לא רק "משפחה מורחבת" לא "תמולה" ואפילו לא עוד "שבט" או "קהילה" כמו שכנראה חשבנו אנחנו. פרעה הכיר בעובדה המתגבשת אל מול עיניו "הנה עם בני ישראל" – "הנה עם". פתאום מול עיניו התגבש לו "עם". פרעה ראה את מה שאנחנו לא ראינו.

אנחנו שידענו את מה שהוא לא שמע כלל, שידענו את האמור על הקמת העם ב"ברית בין הבתרים". אנחנו שידענו שאנחנו הולכים להיות "עם" – לא ראינו. פרעה שלא ידע – רואה. הוא מבחין ולכן הוא רואה. רק אחר כך אנחנו מאמצים את הביטוי הזה ומשתמשים בו.

דוד המלך מספר לנו שכך יהיה גם בעתיד: "אז יאמרו בגויים הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל ה' לעשות עמנו היינו שמחים". כנראה שהוא מתכוון "גם" ובעיקר על ימינו.

אנחנו צריכים להודות בפה מלא שההפחדות שאנחנו מפחידים את עצמנו הן שיקריות, הן תרוץ לברוח מהבעיה האמיתית. והבעיה האמיתית היא בית המקדש.

אולי, היינו מעדיפים שהבעיה שהזאת לא תהיה קיימת, לדחוק אותה, אבל המציאות היא מביאה אותנו אל ביתנו, המלחמה היא על הבית של כל אחד ואחד מאיתנו. היא לא רק ביש"ע ולא רק מעבר לגדר ההפרדה, היא לא במחנות ולא בתדרים האטומים, היא בבית של כל אחד מאיתנו. במכולת, ברחוב, באוטובוס, בקניון, בשוק. בכל מקום ויש לזה סיבה.

ה"בית" של כל אחד מאתנו קשור בקשר בסיסי לבנין "בית המקדש". המשפט הראשון שנאמר לנו על ידי הקב"ה בעת הציווי על המשכן – הבית של ה' – המקדש – הוא: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". "בתוכו לא נאמר אלא בתוכם" כי ההשפעה של בית המקדש מגיעה לתוך כל בית ובית בישראל, ממטולה ועד אילת. גם המאבק על בית המקדש היא באותם המקומות, בבית של כל אחד ואחד.

דורון נהרג במלחמה על בית המקדש. הוא היה קרבן שעם ישראל הקריב בדרך לכינונו של בית המקדש. קרבן עולה או קרבן שלמים אבל לא "קרבן תודה". זוהי מלחמה שאנחנו חייבים לקרוא לה בשמה האמיתי. זה שם שיקרא בתחילה ביננו לבין עצמנו, ביננו לבין עמנו. כאשר נקרא ונגדיר את המטרה של כל המאבק הזה, נדע מי הוא אוהב ומיהו אויב, ונוכל להכריע את המערכה. בבנין בית המקדש במהרה בימינו – אמן.